

Arrest

nr. 194 534 van 30 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 maart 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 25 maart 2015 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten.

1.3. Op 25 mei 2015 gaan de Italiaanse autoriteiten stilzwijgend akkoord met het overnameverzoek. Op 19 juni 2015 stemmen de Italiaanse autoriteiten in met het verzoek vermeld in punt 1.2. op grond van

artikel 12 (4) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III Verordening).

1.4. Op 20 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 6 oktober 2015 wordt de verdwijning van de verzoekende partij vastgesteld en wordt het overnameverzoek verlengd tot 18 maanden.

1.6. Bij arrest nr. 156 950 van 25 november 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.7. Op 25 januari 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. Op 16 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.

1.9. Op 15 maart 2017 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

1.10. Op 15 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te hetend;

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten

volle toepassen¹), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 1, alinea 1:

m 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: HI artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 20.08.2015 (bijlage 26^{quater}). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Betrokkene kwam op 14.03.2015 in België toe met een geldig paspoort

en een visum type C. Betrokkene heeft op 17.03.2015 een asielaanvraag ingediend. België was echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Italië op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. Op 25.03.2015 diende de DVZ bij de Italiaanse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Italiaanse autoriteiten gingen op 25.05.2016 stilzwijgend akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 20.08.2015 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 20.08.2015), geldig 10 dagen, betekend. Echter op 06.10.2015 werd betrokkene's verdwijning vastgesteld en werd het akkoord met het verzoek tot terugname verlengd met 18 maanden (tot 25.01.2017).

Betrokkene heeft op 25.01.2016 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 16.02.2017. Deze beslissing is op 15.03.2017 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene een relatie had met een Belgische dame, mevrouw G.K.T. (...) (geboren 19.07.1987) en samen woonde met haar en haar kinderen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve verslag van PZ Beringen/Ham/Tessenderlo dd. 15.03.2017 blijkt dat deze relatie recentelijk (sinds vier weken) is stuk gesprongen en dat betrokkene aan het adres van zijn ex-partner moeilijkheden aan het berokkenen was. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Bovendien indien betrokkene en zijn ex-partner (en haar kinderen) dit wensen kunnen ze door middel van moderne communicatie middelen met elkaar contact onderhouden.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 20.08.2015 (bijlage 26quater). Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kameroen. In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, Van De Voorde A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ bhr en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Steenokkerzeel 127 bis, de betrokkene, P.M.S. (...). op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel 127 bis vanaf 15.03.2017"

1.11. Op 15 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van twee jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

(...)

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 20.08.2015 (bijlage 26quater). Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes humanitaire regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten.

Het feit dat betrokkene een relatie had met een Belgische dame, mevrouw G.K.T. (...) (geboren 19.07.1987) en samen woonde met haar en haar kinderen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve verslag van PZ Beringen/Ham/Tessenderlo dd. 15.03.2017 blijkt dat deze relatie recentelijk (sinds vier weken) is stuk gesprongen en dat betrokkene aan het adres van zijn ex-partner moeilijkheden aan het berokkenen was. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Bovendien indien betrokkene en zijn ex-partner (en haar kinderen) dit wensen kunnen ze door middel van moderne communicatie middelen met elkaar contact onderhouden. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn."

1.12. Op 16 maart 2017 wordt een vragenlijst overhandigd aan de verzoekende partij in het kader van het hoorrecht.

1.13. Op 23 maart 2017 staat een vlucht gepland naar Yaounde, Kameroen. Deze vlucht wordt afgelast wegens verzet.

1.14. Op 27 maart 2017 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.15. Op 29 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.16. Op 25 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.17. Bij arrest nr. 187 194 van 22 mei 2017 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.16.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het principe van goed bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden, van het algemeen Europees rechtsbeginsel van de rechten van verdediging en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partij beroept zich tevens op het bestaan van een manifeste appreciatiefout.

Haar enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“ La violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme. En ce que,

Attendu qu'il ressort de l'arrêt de la Cour de justice de l'Union européenne C-16/13 du 5 novembre 2014, que le droit d'être entendu fait partie intégrante du respect des droits de la défense, lequel constitue un principe général du droit de l'Union ;

Que cette cour a indiqué que le droit d'être entendu « fait [...] partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50) ;

Que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. [...] Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours. [...] » (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, points 34, 36-37 et 59) ;

Que le Conseil d'Etat a relevé, dans son arrêt n° 230.257 du 19 février 2015, que « Selon la Cour de justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, Khaled Boudjlida, point 34) ;

Qu'en égard à la finalité de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, recueillir des renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier, (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257) ;

Que ce droit d'être entendu est applicable en l'espèce dans la mesure où les trois conditions cumulatives prévues par la Cour de justice sont réunies. En effet, premièrement, les décisions entreprises lui causent grief dans la mesure où elles le contraignent à quitter le territoire et le renvoi vers le Cameroun alors qu'il a fui ce pays à cause des persécutions dont il a été victime dans ce pays.

Que les décisions entreprises ont pour effet de mettre renvoyer le requérant vers le Cameroun alors même qu'il avait introduit une demande d'asile en mars 2015 craignant pour sa vie en cas de retour dans son pays d'origine.

Que la demande d'asile du requérant n'a jamais été examinée au fond par les autorités belges qui lui ont délivré en date du 20 août 2015 une décision Dublin de renvoi vers l'Italie.

Que l'exécution des décisions attaquées, notamment, l'éloignement du requérant vers le Cameroun présente un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

En effet, le requérant a fui son pays d'origine pour des motifs liés à son orientation sexuelle. Il a été victime des graves tortures lorsque son orientation sexuelle avait été découverte par sa famille. A cause de ces violences, son compagnon a perdu la vie.

Que lors de sa demande d'asile introduite en 2015, le requérant avait déjà fait état de toutes ces persécutions auprès des autorités belges, mais celles-ci ont estimé que la Belgique n'était pas compétente pour l'examen de sa demande d'asile.

Que les décisions entreprises constituent la mise en œuvre du droit européenne dans la mesure où il s'agit des décisions de retour au sens de la directive 2008/115/CE.

Que le respect du droit d'être entendu aurait pu conduire à la prise d'une décision différente dans la mesure où il aurait informé la partie adverse que son éloignement vers le Cameroun présente un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Que la partie adverse n'a pas donné au requérant l'occasion de faire valoir son point de vue de manière utile et effective ;

Que ce comportement de la partie adverse constitue une violation du respect des droits de la défense et du droit à être entendu ;

Que dans la mesure où les décisions entreprises ont été prises unilatéralement par la partie adverse et qu'il ne ressort nullement des pièces versées au dossier administratif, que, dans le cadre de la procédure ayant conduit à la prise de ces actes, le requérant a pu faire valoir des éléments relatifs à sa situation personnelle, dont la prise en compte aurait pu amener à ce que la procédure administrative en

cause aboutisse à un résultat différent, le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne, imposait à la partie adverse de permettre à au requérant de faire valoir utilement ses observations ;

Que, si la partie adverse lui avait donné la possibilité de faire valoir ses observations avant l'adoption des décisions attaquées, il aurait fait notamment valoir des éléments relatifs aux persécutions dont il a fait l'objet au Cameroun ;

Qu'en ne donnant pas au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant l'adoption des acte attaqués, qui sont des décisions affectant de manière défavorable ses intérêts, a fortiori dans la mesure où elle fixe une interdiction d'entrée d'une durée de deux ans, la partie adverse n'a pas respecté le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne.

Que la partie adverse n'a pas examiné avec soin et impartialité l'ensemble des éléments pertinents du dossier ;

Qu'aucun élément du dossier administratif ne permet de dispenser la partie adverse de son obligation d'entendre le requérant avant de prendre les décisions querellées.

Que le droit à être entendu est également garanti en droit belge par le principe de bonne administration et ce, même en l'absence d'un texte légal le prévoyant ;

Que les décisions entreprises affectent gravement les intérêts du requérant et partant, il aurait dû être entendue avant l'adoption des telles mesures afin de faire valoir de manière utile et effective les éléments de nature à faire obstacle à la notification des décisions entreprises ;

Qu'aussi, la partie adverse a méconnu le principe de bonne administration dans la mesure où le requérant n'a pas été entendu.

Que la partie adverse aurait dû être informée de la situation du requérant en cas de son renvoi vers le Cameroun et du risque de violation de l'article 3 de la CEDH et aurait dû la prendre en considération lorsqu'il lui revenait d'adopter une décision juste et proportionnée en matière administrative.

Que ni la motivation de la décision attaquée, ni le dossier administratif ne permet de justifier que cette situation a effectivement été prise en compte au moment de prendre les décisions attaquées.

Que les décisions attaquées ne sont pas adéquatement motivées et le devoir de soin et de minutie n'a pas été respecté.

Attendu que l'article 74/11 § 1 et § 2 de la loi du 15 décembre 1980 constitue la transposition dans le droit belge de l'article 11 de la directive 2008/115/CE. Il en résulte que cette mesure entre dans le champ d'application du droit de l'Union et que les principes juridiques propres à celle-ci s'appliquent notamment le principe « audi alteram partem ».

Que le principe « audi alteram partem » a été consacré comme principe général de droit de l'Union par la Cour de Justice de l'Union européenne, notamment dans son arrêt C-166/13 rendu le 5 novembre 2014.

Que le requérant n'a jamais été interpellé quant à l'opportunité d'émettre à son encontre une interdiction d'entrée et n'a donc pas eu la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de cette décision.

Que le requérant a introduit une demande d'asile en mars 2015 craignant pour sa vie en cas de retour dans son pays d'origine.

Que la demande d'asile du requérant n'a jamais été examinée au fond par les autorités belges qui lui ont délivré en date du 20 août 2015 une décision Dublin de renvoi vers l'Italie.

Qu'en effet, le requérant a fui son pays d'origine pour des motifs liés à son orientation sexuelle. Il a été victime des graves tortures lorsque son orientation sexuelle avait été découverte par sa famille. A cause de ces violences, son compagnon a perdu la vie.

Que lors de sa demande d'asile introduite en 2015, le requérant avait déjà fait état de toutes ces persécutions auprès des autorités belges, mais celles-ci ont estimé que la Belgique n'était pas compétente pour l'examen de sa demande d'asile.

Que cette situation devait être prise en considération avant la délivrance d'une interdiction d'entrée. La partie adverse a violé le droit de la défense tel que prévu par le droit de l'Union européenne en ne permettant pas au requérant de faire valoir ses remarques avant l'adoption de cette interdiction d'entrée.

Qu'il en résulte que le requérant n'a pu invoquer sa situation comme une raison humanitaire justifiant l'application de la clause de réserve reprise à l'article 74/11 § 2 alinéa 2 mais également que la partie adverse n'a pas pris sa décision en ayant connaissance de tous les éléments pertinents dans le cadre particulier et individuel du requérant.

Que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH.

Quant à la demande de suspension

Attendu qu'il est établi que l'exécution des décisions attaquées présente un risque de violation de l'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme pour le requérant.

Que le préjudice grave difficilement réparable ne laisse pas de doute dans la mesure où le requérant est sous le coup d'une mesure de refoulement.

Qu'en effet, en cas d'éloignement vers le Cameroun, le requérant craint d'être une fois de plus victime d'actes de tortures à cause de son orientation sexuelle.

Que l'homosexualité est pénalisée dans son pays et que les autorités camerounaises poursuivent les homosexuels.

Que l'exécution des actes attaqués aura pour conséquence qu'il sera exposé entre autres, à la violation des droits garantis par l'article 3 de la CEDH.

Que la violation par la partie adverse, d'un droit fondamental dans le chef du requérant constituerait sans conteste un préjudice grave difficilement réparable.

Que le requérant craint d'être victime des tortures ou des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour dans son pays de provenance ;

Qu'il estime, en effet, qu'il existe de sérieux motifs de croire que, s'il était renvoyé dans son pays d'origine, il encourrait un risque de subir des atteintes graves telles que reprises ;

Qu'il ne peut plus, compte tenu de ces risques ainsi qu'à sa crainte de persécution du fait des événements ci-avant relevés, se prévaloir de la protection des autorités de son pays d'origine."

De verzoekende partij wijst op het hoorrecht, waarvan zij meent dat het van toepassing is *in casu*. Zij wijst er op dat de bestreden beslissingen haar een nadeel bezorgen in de mate deze haar dwingen het grondgebied te verlaten en terug te keren naar Kameroen terwijl zij dit land ontvlucht heeft omwille van vervolgingen waarvan zij het slachtoffer was in dit land. Zij wijst er op dat het resultaat van de bestreden beslissingen is dat zij teruggestuurd zal worden naar Kameroen terwijl zij zelfs een asielaanvraag heeft ingediend in maart 2015 daar zij vreesde voor haar leven bij terugkeer naar haar herkomstland. De verzoekende partij verduidelijkt dat haar asielaanvraag nooit ten gronde werd onderzocht door de Belgische autoriteiten, die een Dublin-beslissing namen om haar terug te sturen naar Italië. Zij benadrukt dat de uitvoering van de bestreden beslissingen, namelijk haar verwijdering naar Kameroen, een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. Zij wijst er op dat zij haar herkomstland ontvluchtte omwille van redenen gelinkt aan haar seksuele oriëntatie. Naar aanleiding van haar asielaanvraag van maart 2015, zo stelt de verzoekende partij, heeft zij melding gemaakt van deze vervolgingen bij de Belgische autoriteiten maar deze beslisten dat zij niet bevoegd waren voor het onderzoek. De verzoekende partij wijst er op dat de bestreden beslissingen uitvoering geven aan Europees recht daar het gaat om terugkeerbeslissingen in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Zij meent dat het respect voor het hoorrecht had kunnen leiden tot een andere beslissing in die mate dat zij de verwerende partij had kunnen informeren dat haar verwijdering naar Kameroen een schending oplevert van artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij haar de kans niet gegeven heeft om op nuttige wijze haar standpunt kenbaar te maken. Zij wijst er op dat indien zij de mogelijkheid had gekregen om haar opmerkingen te maken voor het nemen van de bestreden beslissingen, zij de elementen die betrekking hebben op de vervolging waarvan zij voorwerp uitmaakte in Kameroen zou gemeld hebben.

Voorts meent zij dat de verwerende partij niet met de nodige zorg het geheel van de pertinente elementen van het dossier heeft onderzocht en dat de verwerende partij zou moeten op de hoogte zijn geweest van haar situatie in geval van terugkeer naar Kameroen en het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en deze had in overweging moeten nemen. Zij stelt dat noch de motivering van de bestreden beslissing, noch het administratief dossier toelaten om te verifiëren dat haar situatie in rekening werd genomen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, dat de bestreden beslissingen niet adequaat gemotiveerd zijn en de zorgvuldigheidsplicht niet gerespecteerd werd.

3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad wijst er op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een

bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

3.3. Uit de stukken van het administratief dossier, en de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat de verzoekende partij op 17 maart 2015 een asielaanvraag indiende, dat Italië verantwoordelijk was voor de asielaanvraag, dat op 25 maart 2015 een verzoek tot overname werd gericht aan de Italiaanse autoriteiten, dat laatstgenoemden overeenkomstig de Dublin III Verordening stilzwijgend akkoord gingen met het verzoek, dat aan de verzoekende partij op 20 augustus 2015 een bijlage 26^{quater} werd betekend en dat op 6 oktober 2015 de verdwijning van de verzoekende partij werd vastgesteld waardoor het akkoord met het verzoek tot overname werd verlengd tot 25 januari 2017.

De Raad wijst op artikel 29 van de Dublin III Verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III Verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Volgens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verstreek de termijn voor overdracht op 25 januari 2017. In haar nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat de verzoekende partij niet binnen de termijn van 18 maanden zoals voorzien in artikel 29 van de Dublin III Verordening kon worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

Overeenkomstig artikel 29, 2 van de Dublin III Verordening zijn de Belgische autoriteiten sinds 25 januari 2017, en aldus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen op 15 maart 2017, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Artikel 3, 1 van de Dublin III Verordening bepaalt immers dat:

“De lidstaten behandelen elk verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze op het grondgebied van een van de lidstaten wordt ingediend, inclusief aan de grens of in de transitzones. Het verzoek wordt door een enkele lidstaat behandeld, namelijk de lidstaat die volgens de in hoofdstuk III genoemde criteria verantwoordelijk is.”

3.4. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 17 maart 2015 een asielaanvraag heeft ingediend, waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog geen beslissing heeft genomen, terwijl de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag sinds 25 januari 2017. Ook heeft de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog geen volgende asielaanvraag ingediend. Desalniettemin heeft de verwerende partij de bestreden beslissingen genomen en heeft zij zelfs, hangende de asielprocedure, gepoogd de verzoekende partij naar de luchthaven te brengen om haar op het vliegtuig te zetten met als bestemming haar land van herkomst, poging die weliswaar mislukt is, wegens verzet van de verzoekende partij.

3.5. De verzoekende partij voert aan dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in maart 2015 daar zij vreest voor haar leven in geval van terugkeer naar Kameroen, haar land van herkomst. Zij wijst er op dat zij Kameroen verlaten heeft omwille van de vervolgingen waarvan zij het slachtoffer was, dat zij gevlucht is om redenen gelinkt aan haar seksuele oriëntatie, dat zij het slachtoffer is geweest van zware foltering en dat haar seksuele geaardheid ontdekt werd door haar familie, dat door dit geweld haar

partner het leven verloor. Zij meent dan ook dat een verwijdering naar Kameroen een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een asielaanvraag indient bij de Belgische autoriteiten op 17 maart 2015. Tijdens het Dublinverhoor van 20 maart 2015 verklaart de verzoekende partij dat zij problemen gehad heeft in Kameroen, dat men haar geslagen heeft en haar testikels 'dood' gemaakt heeft, dat ook in Gabon, haar vriendin haar betraapt heeft en op de testikels heeft geslagen. In haar aanvraag van 25 januari 2016 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat zij een regularisatieaanvraag indient in België omdat zij al op het Belgische grondgebied is en niet terug kan naar haar land daar zij gevlucht is voor de vervolgingen die zij heeft ondergaan, dat zij momenteel op zoek is naar internationale bescherming.

3.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM na te gaan, dienen de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Er rust in hoofdte van de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, en zeker in het kader van een verwijdering waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388, EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 79 en 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448).

3.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen daadwerkelijk de mogelijkheid kreeg om alle elementen, op grond waarvan zij een asielaanvraag indiende en waarvan zij reeds enkele elementen kort vermeldde tijdens

het Dublinverhoor en ter gelegenheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 25 januari 2016, aan het bestuur kenbaar te maken.

Hierbij kan ook gewezen worden op artikel 51/10 van de vreemdelingenwet dat bepaalt: *“De minister of zijn gemachtigde neemt de asielaanvraag die ingediend werd bij de in artikel 50, eerste lid, bedoelde overheden in ontvangst en neemt een verklaring af van de vreemdeling met betrekking tot diens identiteit, herkomst en reisweg, en diens antwoorden op een vragenlijst met betrekking tot de redenen die hem ertoe aanzetten om een asielaanvraag in te dienen en waarin de mogelijkheden tot terugkeer naar het land waaruit hij gevlucht is worden verduidelijkt.”* en naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat wanneer, teneinde het bestaan te beoordelen van een reëel risico te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling door een bepaald, de voorzienbare gevolgen van een verwijdering van de verzoekende partij naar dit land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ; Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 *in fine*), de verzoekende partij, zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, over de materiële mogelijkheid moet beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat van de verzoekende partij, voor het nemen van de bestreden beslissingen, een verklaring in de zin van artikel 51/10 van de vreemdelingenwet werd afgenomen of dat haar, voor het nemen van de bestreden beslissingen, op een andere wijze de mogelijkheid werd geboden haar grieven in het licht van artikel 3 van het EVRM uiteen te zetten.

3.8. In het licht van voorgaande vaststellingen benadrukt de Raad dat met het oog op het principe van non-refoulement dat onder meer vervat ligt in artikel 3 van het EVRM, de verwerende partij geen verwijdering van de verzoekende partij kon beogen zonder er zich van te verzekeren dat zij niet zou teruggestuurd worden naar een land waar zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat *in casu* duidelijk blijkt dat met het nemen van de eerste bestreden beslissing duidelijk de onmiddellijke verwijdering naar het herkomstland van de verzoekende partij beoogd werd. Zo stelt de Raad vooreerst vast dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft zonder termijn om het grondgebied vrijwillig te verlaten maar met een dwangmaatregel, aldus met een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vasthouding. Voorts stelt de Raad vast dat in de voormelde beslissing tot vasthouding duidelijk gemotiveerd wordt dat het noodzakelijk is de verzoekende partij ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Kameroen. Ten slotte blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat een gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing naar Kameroen was gepland op 23 maart 2017.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt geenszins dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissingen overgegaan is tot een onderzoek ten einde zich er van te verzekeren dat de verzoekende partij niet zou teruggestuurd worden naar een land waar zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, hoewel uit het feit dat met het bevel om het grondgebied te verlaten een dwangmaatregel gepaard gaat en uit de motieven van de beslissing houdende de vasthouding alsook uit de handelingen van de verwerende partij, zoals deze blijken uit het administratief dossier, blijkt dat met het nemen van de eerste bestreden beslissing de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bevel werd beoogd. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij, voor het nemen van de bestreden beslissingen, over de mogelijkheid zou hebben beschikt om haar standpunt betreffende haar eventuele verwijdering naar Kameroen te doen kennen.

De Raad stelt dan ook vast dat de verwerende partij, alvorens de bestreden beslissingen te nemen, zich niet heeft gewijd aan een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt aannemelijk gemaakt.

3.9. Waar de verwerende partij in haar verweernota opmerkt dat naar aanleiding van het illegaal verblijf van de verzoekende partij op 15 maart 2017 werd overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissingen, wijst de Raad er op dat het onregelmatig karakter van het verblijf op zich niet voldoet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, met name elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan artikel 3 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.

Het feit dat de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen nog geen 'nieuwe' asielaanvraag heeft ingediend, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij op 17 maart 2015 een asielaanvraag heeft ingediend en België sinds 25 januari 2017 verantwoordelijk is voor de behandeling van voormeld verzoek tot internationale bescherming, waardoor aldus op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen een asielaanvraag hangende is waarvoor België verantwoordelijk is. Bovendien wijst de Raad er op dat de verwerende partij in haar verweernota zelf melding maakt van een 'nieuwe' asielaanvraag, zodat zij duidelijk op de hoogte is van een eerdere asielaanvraag. Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat van het bestuur niet kan verwacht worden rekening te houden met elementen die nog niet bestaan op het moment dat de beslissing genomen wordt, is dan ook niet dienstig.

In zoverre de verwerende partij verwijst naar het feit dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag van 27 maart 2017 tijdens het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM beschermd is tegen een gedwongen verwijdering, overeenkomstig artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, kan de Raad enkel vaststellen dat het feit dat de verwerende partij meent dat de verzoekende partij na het nemen van de bestreden beslissingen, en dit vanaf het indienen van de tweede asielaanvraag, met name twaalf dagen na het nemen van de bestreden beslissingen, beschermd is tegen een gedwongen uitvoering, geen afbreuk doet aan de vaststelling dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen niet heeft onderzocht of reeds had onderzocht of de verzoekende partij bij de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, bij de beoogde verwijdering naar haar herkomstland, een risico loopt om te worden onderworpen aan behandelingen als bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

3.10. De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2017.

3.11. Betreffende de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat in dit bestreden inreisverbod wordt gesteld: *"De beslissing tot verwijdering van 15.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod."*

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: *"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)".*

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Bij een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dient aldus het ermee gepaarde gaande inreisverbod ook te worden vernietigd.

3.12. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

De verzoekende partij heeft aldus een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van beide bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER